

ΠΟΙΗΣΙΣ.

ΕΝ ΔΑΚΡΥ

ΕΠΙ ΤΟΥ ΤΑΦΟΥ ΤΟΥ ΦΙΛΟΥ ΜΟΥ

ΛΕΟΥΤΣΑΚΟΥ.

Ceux qui bravement sont morts pour
la patrie,
Ont droit qu' à leur cercueil la foule
viennne et prie.
(Victor Hugo.)

Μόλις φαίδρα τῆς ἀνοιξίς ἀνοιγάν τὰ λουλούδια
Καὶ τὰ πουλάκια εἰς τὰ κλαδιά
Ἀρχίνησαν μὲ μελωδίᾳ
Νὰ ψάλλουνε τραγούδια . . .

Μόλις νὰ πρασινίζουνε ἀρχίνησαν οἱ κάμποι,
Ν' ἀνθίζουν κρίνα 'δὼ κ' ἐκεῖ
Κι' ἀπὸ χαρὰ μας καρδιακῇ
Τὸ μάτι μας νὰ λάμπη . . .

Κ' εὐθύς εὐθύς σὲ μιὰ στιγμή εἰς τὰ πράσινα χορτάρια
Σκιάσθηκαν ἀπανωτὰ
Τὰ τῆς Ἑλλάδος πεταχτὰ
Κ' ἀνδρεῖα παληκάρια.

Τῆς ἀνοιξίς ταῖς εὐμορφιαῖς νὰ ψάλλουν μόνο πᾶνε,
Τὴ νιότη τους καὶ τὴ ζωὴ
Μέσ' εἰς ταῖς χαραῖς μέσ' εἰς τὴ βοή
Θελήσανε νὰ φᾶνε!

Θελήσαν εἰς τῆς πατρίδος μας τὰ δροσερὰ λουλούδια
Σ' τὰ ρόδα καὶ εἰς τῆς εὐωδιαῖς,
Μὲ τῶν πουλιῶν τῆς μελωδικαῖς
Νὰ ψάλλουνε τραγούδια!

Κ' εὖ σὺ σὰν ἀκουσες καὶ σὺ τὴν προσφιλεῖ φωνή τους
'Ο εἰς τὴν πατρίδ' ἔλκουστος
Τινάχθηκες σὰν ἀετὸς
Καὶ βρέθηκες μαζὶ τοὺς.

Χορεύατε, φωνάζατε ὀλίγ' ἀδελφοί ἀντάμα
Χωρὶς φαῖ, χωρὶς κρασί,
Προσμένοντες ἀπ' τὴν χρυσῇ
Τὴν Παναγιά τὸ θάμα. . . .

Τὰ θάματα πλὴν λείψανε κ' οἱ ἴδιοι ἀδελφοί σας
'Αντὶ φαῖ ἀντὶ πιστὶ
Νὰ φέρουν, πρέζανε αὐτοὶ
Νὰ φᾶνε τὴ ζωὴ σας!!!

Ἐνα βολάκι τρομερὸ σφυρίζει κ' ὅλο τρέχει,
'Απ' Ἑλληνικὰ εἶχε βίχθη,
'Εχθρὸν ζητοῦσε νὰ χυθῇ
Κ' ἐχθρὸν δὲν ἀπαντᾷ . . .

Ἐσὺ ποῦ τότε ἔτρεχες νὰ σώσης τὰ πιστά σου
'Αδελφία ἔτρεξε κ' αὐτὸ
Καὶ σὲ προσθαίνει τὸ ζεστό
Καὶ μβαίνει εἰς τὴν καρδιά σου.

Σὰν ἔπεσες ἐγύρισες καὶ εἶδες τὸν ἐχθρό σου
'Εστέναξες καὶ εἰς τὴ στιγμή
Βγαίν' ἡ ψυχὴ σου μὲ ὁρμή,
Γιὰτ' εἶδες πῶς σκοτώθηκες ἀπ' ἓνα ἀδελφὸ σου!!!